

Popravljamo. Delavec Andrej Bernek je okradel M. Horvata iz Ljubljane v Ptuj. Izmaknil mu je 400 Din.

Ponarejeni 20dinarski novci so se pojavili v zadnjem času v Celju in po okolici. Denar je iz mehke kovine in dokaj drugačen od pravega.

Novo kazni za nered in ponesnaženje v železniških vagonih. Železniški minister je določil visoko odškodnino in kazni zaradi nemira in povzročanja škode v železniških vagonih. Oni, ki položijo obuto nogo na sedež v III. razredu, plača 2 Din globe, v II. razredu 8 Din, v I. razredu 10 Din. Kdor ponesnaži stranišče, plača 30 Din, v ponovnem slučaju 10 Din več.

STERU svila v 200 krasnih desnih meter Din 15.—. Samo dokler traja zaloga. **Stermeki — Celje.**

Ako kupiš v prodajalni Ivan Trpin, manufakturna trgovina v Mariboru, Vetrinjska ulica 15, dobiš koledar »Slovenskega gospodarja« zastoj.

Pojasnjem umor v St. Vidu.

V zadnji številki smo poročali o res ostudno krvavem zločinu, ki se je odigral 25. aprila t. l. v noči pri Sv. Roku pri St. Vidu na Dolenjskem in kojega smrtna žrtev je postala 32letna žena Amalija Mali. Umor je bil vprizorjen tako, da bi naj bil vzbudil v očeh oblasti in javnosti prepričanje, da gre za dva skrivnostna zločinca, ki sta se splazila v noči na podstrešje in zaklala Amalijo z 19 zabodljaji z nožem, možu Andreju, ki je po lastni izpovedi izbil enemu roparju revolver in se nato skrnil, prizanesla in ubežala v noč brez plena. Sumljiva je bila izpoved moža Andreja, ki bi naj bil skrit in mirno čakal, kako mu je neznanec zaklal ženo. Žena bi naj bila zaklana pri vratih v sobo spalnice 10letne nečakinje Anice, a tamkaj ni bilo niti kapljice krvi. Smrtno nevarno obklano bi še le naj bil po pobegu lopovov iz skrivališča došli mož odnesel v posteljo,

ARTERIOSKLEROZA

(poapnenje žil)

nastane vsled nabiranja strupov v krvi in slabega izločanja. Radi tega postane kri nečista, se prične slabo pretakati ter postane gosta. — Z uživanjem naravnega »Planinka« čaja Bahovec dobimo normalno izločevanje in pravilni obtok krvi. — Zahtevajte v lekarnah in drogerijah samo pravi zdravilni

„Planinka“ čaj Bahovec

ki se ne prodaja odprto, temveč samo v plombiranih paketih po Din 20.— z napisom proizvajalca:

Lekarna Mr. L. Bahovec, Ljubljana.

Reg. br. 1349. od 6. VII. 1932.

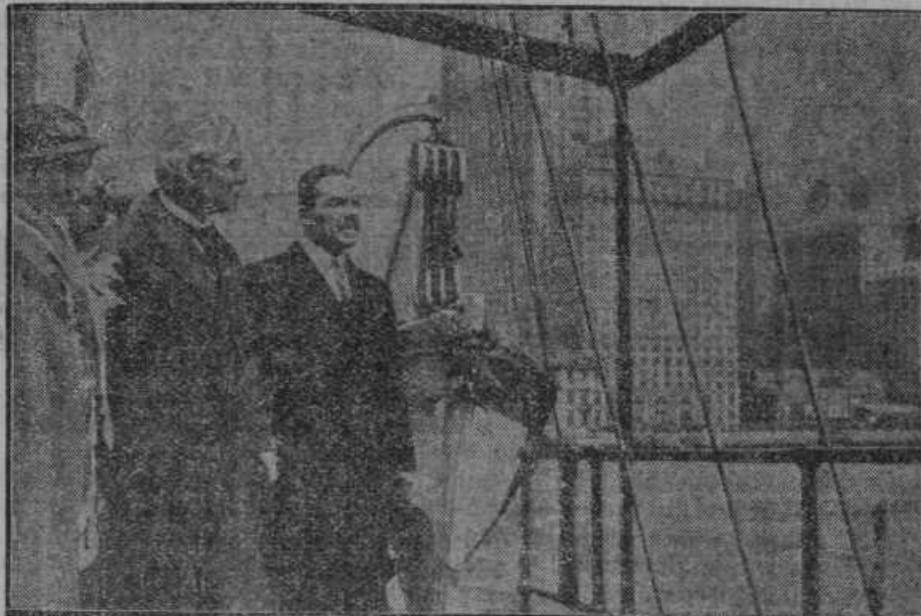
kjer je izkrvavela. Krvava je bila v istini le ženina postelja in spalnica zakoncev Mali. Krvava zadeva je bila na prvi pogled zagonetna, ker je zginilo usodepolni noči kolo Andreja Malija, katerega so našli s krvavimi znaki nekje pri Litiji in na katerem je gotovo pobegnul eden od zločincev.

Vest o nezaslišano krvoločnem dejanju se je razširila z blisakvico po celi Sloveniji in predvsem po ožji okolici zločina. V pravo smer je krenila pre-

iskava, ko se je lotila zadeve ljubljanska policija skupno z orožniki.

Prva aretacija in priznanje.

V petek dne 28. aprila je bil aretiran Andrejev brat Anton Mali na Malijevem brdu, v občini Križe pri Tržiču, kjer so Maliji doma. Pri njem so našli več okrvavljenih obleke. Na vprašanje, odkod ti madeži, je Anton Mali odvrnil, da je zaklal srno in da si je tedaj okrvavil obleko. Nasprotno pa je zdra-

Prihod angleškega ministrskega predsednika Macdonalda v Njujork.

Brzjavni poskusi v prejšnjih časih.

Potrebo, važne novice ce naglo prenesti na določeno mesto, so čutili že tudi starodavni predniki. Znano je, da so brzjavili nekaj stoletij pred Kristusom padec mesta Troje v Mali Aziji v evropsko Grčijo s pomočjo ognjev, katere so zažgali na vrhah. Edino težavo pri tem brzjavu je tvorilo Egejsko morje med Malo Azijo ter Grško, ker niso skupine otokov enakomerno porazdeljene. Ta način brzjavljanja se je ohranil skozi dolga stoletja, dokler niso znašli koncem 18. stoletja na Francoskem nov način hitrega prenašanja važnih

Pavel Keller:

18. nadaljevanje.

„Skrivnostni studenec“

Roman.

Poslovenil dr. Ivan Dornik.

»Izvrstno!« je pokimal tujec. »Čakajte, tule imate tisoč dinarjev za zbirko. Napišite: neimenovan.«

Čez mero osupel je stal Meden z bankovcem v roki na cesti. V svetli luči, ki je gorela pred gostilno, je prepoznal bankovec.

»Ali je to — ali je to —« je jecljal.

»Tisočak je! Nič se ne bojte, je pravi; vsaka banka vam ga vzame. Lahko noč, gospod Meden; vesel sem, da sem vas srečal!«

Tujec je pustil izbegane Medena sredi ceste.

Meden je šel domov. Opotekal se je, tako ga je prevzelo.

Blažun je radovedno ogledoval svojega večernega gosta, ki je bil vprašal, če bi mogel dobiti

kos prekajene slanine s kruhom in maslom, pa kozarec piva. Lahko, je rekel Blažun. Ko je prišel, kar je tujec želel, je meni nič, tebi nič sedel gostu nasproti, ga z velikim zanimanjem ogledoval in upiral svoje oči v njegov obraz.

»Ne vem, toda zelo znani se mi zdite; moral sem vas že kdaj videti. Toda saj niste iz te okolice.«

Tujec je odkimal.

»Ne, od daleč sem. Bil pa sem pred leti tukaj, tedaj sem nekaj tednov stanoval v vasi. Slikar sem, marsikatero sliko sem naslikal v tej lepi okolici.«

»Da, res,« je rekel Blažun, »večkrat prihajajo slikarji in slikarice v ta kraj. Petkrat so me že naslikali v olje. Toda nihče me ni spoznal na slikah, zato sem jih prodal. Po dvajset dinarjev. Trgovec je napisal pod sliko: Star kmetski gostilničar. Smešno! Je že prodal. Največ je dobil za sliko, na kateri imam zelene lase, vijoličasta lica in ko oglje črn nos. Oči pa sploh nimam, le dve temni votlini. Spočetka sem hotel potepuhu pripeljati dve okrog ušes za nesramnost, da me

vniška preiskava ugotovila, da gre pri teh madežih izključno le za človeško kri. Anton Mali je bil že v petek zvečer prepeljan v Ljubljano. Aretirani je priznal pod težo dokazov krivdo še le 2. maja. Izpovedal je, da je dospel z doma v Št. Vid na bratovo pismo povabilo že v nedeljo 23. aprila in sta imela brata cela dva dni čas, da sta napravila natančen načrt za umor. Brat Andrej je skrival Antona pred zločinom v gospodarskem poslopu na senu, kamor mu je tudi skrivoma nosil jed. V noči v torek se je zdel obema čas primeren za zločin, ker je Amalija bolehal na prehladu, da ni mogla niti govoriti. Usodnega večera jo je zadrževal Andrej v spodnjih prostorih hiše na peči, da se je Tone lahko vtihotapil na podstrešje, se našemil in pripravil vse potrebno za umor. Pri zaslišanju je Anton odločno trdil, da je izvršil umor Andrej in je on samo prisostvoval dejanju. Po številnih ranah, katere so bile prizadane Amaliji, se pa mora sklepati, da sta morala žrtev razmesariti dva. Anton je priznal, da se je po opravljenem poslu odpeljal na bratovem kolesu ter se v jutro po zločinu umlval v potoku v Šmartnem pri Litiji. Tone je še navedel, da je odvrigel nož v neki potok pod cesto, po kateri se je peljal proti Litiji. Orožniki so našli nož po dolgem iskanju. Držalo se je rezila še nekaj ženskih las.

Druga aretacija.

Druga aretacija je bila izvršena v nedeljo dne 30. aprila v Št. Vidu, ko so orožniki prijeli moža umorjene, Andreja Mali. Andrej Mali je bil sicer poprej ves čas močno zastražen in ni smel oditi iz Št. Vida, vendar pa je bila aretacija izvršena še le v nedeljo. S popoldanskim vlakom ob treh je bil Andrej prepeljan v Ljubljano. Na policiji je bil zaslišan dne 4. maja. Prečitali so mu bratovo izpoved ter priznanje. Andrej Mali pa se kljub vsem dokazom ni vdal, odgovarjal je na vsa vprašanja kar najkrajše in je izjavil

glede Antonove priznalne izpovedi: »Če jo je on, jo je sam brez moje vednosti. Jaz o tem ne vem nič.«

Popoldne omenjenega dne so predstavili Andreja bratu Tonetu, ki mu je rekel: »Andrej! Zdaj vidiš, kako je na stvari in kako daleč je vse dokazano. Jaz sem priznal. Kar je bilo, je bilo in se ne da nič več tajiti.« Andrej je kratko zanikal: »Jaz je nisem, če si jo ti, meni nič mar!«

Tudi nadaljni poskusi, da bi izvabili iz zakrknjenega Andreja kako priznanje, so bili brezuspešni.

Policijsko zaslihanje obeh zločincev v Ljubljani je zaključeno. Sestavljena bo vadba in poslana okrožnemu sodišču v Novo mesto.

Nekaj o smrti zaklane Amalije.

Nesrečna žrtev divjaškega zločina je bila umorjena v temi okrog polnoči. Andrej je zagrabil svojo ženo za vrat in pritisnil njeno glavo ob blazino. Anton je pa v spanju presenečeno klal in zabadal s tako naglico, da se je celo sam obrezal na desni roki. Napadena je sprva klicala na pomoč, a je vsled tolikerih sunkov kmalu oslabela. Malo nečakinja Anico je po izvršenem dejanju preplašil Anton, ker Andreja bi bil otrok prepoznal po glasu. Anton Mali je sredi pota, ko je brzel na kolesu proti Litiji, odvrigel tudi krinko.

Zakaj je bila Amalija umorjena?

Zakaj je postala Amalija žrtev obeh popolnoma izprijenih bratov, še ni dognano. Anton vali krivdo na Andreja, Andrej pa vse taji. Ljudje menijo, da je morala Amalija začeti slutiti, komu je zaupala spremstvo skozi življenje, in je najbrž vedela, kaj vse je že zagrešil njen mož. Iz strahu: žena bi lahko zlobneža ob priliki nesporazuma ovadila, jo je pustil strahopetnež zaklati. Pravi vzrok zverinskega umora bo pa še le dognala nadaljna preiskava.

Nekaj o značaju obeh bratov-morilcev.

Takoj po zaznanju zločina so bili ljudje v Št. Vidu in na domu Malijev uverjeni, da gre umor na račun moža Andreja. Oba brata sta se že od nekaj pajdašila s tihotapci in sta bila dobra znanca vlomilcev ter tatov. Andrej je pred kratkem krivo pričal v obravnavi v Ljubljani radi umora krošnjarja Vojnikoviča v prid obdolženca Lombarja, s katerim sta si bila dolgoletna znanca in celo daljna sorodnika. Vse kaže, da brata Malija nimata na vesti le zločina v Št. Vidu, ampak celo vrsto umorov po Gorenjskem, ki doslej še niso pojasnjeni.

*

Mlaj in fant.

Tvoj je, zrastel v slovenskem narodu. Poštena dekleta so ga okrasila, nisi si iskal družbe po gostilnah, da bi ga pomagali »staviti«, ampak na vasi si rekel prijateljem: »Mlaj postavimo! Kdo hoče?« In odločila se je peščica fantov, ki ti je sledila. Ko ste ga posta-

vili, je bil višji kakor vsi v okolici, kjer so jih stavili vsi fantje.

Tu stoji kakor hrast, kakor gora. In veter mu maje samo vrh, zastava plapola, sam pa stoji neomajeno. Vaša podoba je: Stojte tudi vi neomajeno, da vas nihče ne vznemiri v svetem prepričanju: Bogu, Cerkvi in domovini!

Zamislite se ob njem v par važnih stvari:

Bodite sol zemlje. Kamor stopite, naj vlada mir; s fanti iz sosednjih vasi si bodite prijatelji!

Bodite med seboj odkritosrčni. Kolikokrat tli v tebi ljubosumnost in hu-

je naslikal takega. Toda mislil sem si, rajši poskusim pri trgovcu, da pridem do svojega denarja, kajti mazač je že pet dni zastoj stanoval in jedel pri meni. Ali veste, koliko sem dobil za sliko, na kateri sem bil ko napol zgnila mrtvaška glava? Dvesto dinarjev. Slikar pa jo je bil odkuril odtod, ker se je zbal mojega povratka in iz strahu pred palico; sicer bi ga bil še pridržal in naročil še nekaj slik. Bil je prismuknjen človek!

Blažun jih je začel kvasiti. Tujec ga je malo poslušal. Prekajena slanina je bila okusna, kruh in maslo sveža, toda tujec je jedel zelo malo.

»Ali vam ne diši?«

»O pač, vse je prav dobro, toda želodec imam pokvarjen.«

»Izpijte kozarček pelinkovca; je sicer grenek, pa ozdravi.«

Tujec je izpil žganje, ki je bilo res izborna. Nato pa je izpremenil barvo in začel govoriti; krčmar je opazil, da se mu je glas rahlo tresel.

»Tedaj . . . tedaj, ko sem bil v vasi . . . kako se že imenuje?«

»Podbreg.«

»Res, Podbreg. Tedaj torej, ko sem bil tukaj, se je zgodila nesreča z nekim dekletom — mislim, mislim, da ji je bilo ime Katrica . . .«

»Res! Da, da, Katrica Bogatec. Bila je umorjena. Strahotna zgodba to.«

»Kdo pa jo je umoril?«

»Njen gospodar — Colnar.«

»Ali so ga obsodili na smrt?«

»Ne, na dvanajst let ječe.«

Tujec je težko vzdihnil.

»No, to je bilo še milo!«

»Milo? Predno se dam zapreti za dvanajst let, imam rajši, da mi odsekajo glavo.«

»To je odvisno od človeka,« je rekel tujec oklevajoče. »Večina ljudi živi vendar ravno tako slabo kakor kaznjenci — podnevi v tovarnah in rudokopih, ponoči pa smrtno utrujeni v siromaških posteljah. Kje je še kakšen razloček?«

»Veste kaj,« je rekel krčmar, »ker sva že omenila rodbino Bogatec — umorjena, Katrica, je imela brata — Andreja — ta je bil podoben

vesti. Nov brzojav je obstojal iz visokih drog, na katerih so bile pritrjene peruti. Razne lege peruti so pomenjale črke in na ta način je bil omogočen brzojav od ene postaje do druge. Peruti so predstavljale človeške roke in je preteklo precej časa, predno so dospela sporočila na ta način od Sredozemskega morja v Pariz. Vest o izkrcanju Napoleona v zalivu Juan ob južnofrancoski obali 1. marca 1815 je rabila 18 ur, da je dospela v Pariz, iz Pariza na Dunaj 24 ur. Ogrski inž. Schmidt Lösy je objavil pred kratkim razpravo, v kateri popisuje, kako so brzojavili leta 1589

da mržnja, ker »prijatelj« ni prijatelj. Pusti vsakemu svoje, ne hodi drugemu »v zelje«. Ne rani bližnjemu čuvstev.

Bodite svojim načelom zvesti! Vojak, ki med bojem zbeži, ni deležen zmage, ki jo izvojujejo soborci. Nikdar odnehati, niti za ped!

Mlaj naj bo znamenje, da ste vrli in poštene sinovi svojega naroda. Zavedajte se, da on pričakuje, da ga boste vi vzdržali v vrsti drugih narodov, ki stalno napredujejo. Na vas stavi domovina upanje. Bodite značajni! Izobrazite se! Še bolj kot na mlaj, ponosni bodite na dobro ime in svojo čast!

Slivnica pri Mariboru. Prihodnjo nedeljo 14. maja ponovno nastopijo študenti. To pot so si izbrali slovansko izvirno komedijo, Vombergerjevo »Vodo«. Upamo, da bodo gledalci zadovoljni z igro, ker so jih prireditelji dosejaj še vedno zadovoljili. Obenem se »študentovske pare« priporočajo za obilen obisk!

Ljutomer. Opozarjamo vse prijatelje misijonske misli, da pridejo v nedeljo dne 14. t. m. v Ljutomer. Kitajski misijonar vlč. g. Kerec bo v dveh cerkvenih govorih in sicer ob 6. in ob pol 10. uri dopoldne govoril o življenju kristjanov na Kitajskem. Popoldne po večer- nica ob treh pa bo v Katoliškem domu zanimivo predavanje s skioptičnimi slikami o Kitajski. Vstopnina ni. Prostovoljni prispevki za misijon vlč. g. Kereca se hvaležno sprejemajo. Vabljeni vsi od blizu in daleč!

St. Andraž pri Velenju. Ponovno vabimo vse domačine in sosede, da se sigurno udeležijo petdejske igre »Guzaj«, ki jo vprizori Katoliško prosvetno društvo v nedeljo, dne 14. maja, ob treh popoldne, v dvorani Društvenega doma. Glavne vloge so v prvovrstnih rokah. Pred in po igri poje pevski zbor; med odmori svirajo tamburaši. Vstopnina je sledeča: sedeži 5 Din, stojišča 3 Din. Torej na svidenje! — Odhor.

Na zgrešeni poti.

Izza poganskega Rima in polpoganskega Bizanca (Carigrada) ni bilo tako

strašnih razlik med denarnim in stradalnim človekom, kakor so dandanes. Na eni strani leže kupi zlata, uživanja do sita in več, in vse pravice in veljavnosti v družbi; na drugi strani socialni zid med obema slojema: med bogatci gluhost in slepost, med ponižanimi sovražen odpor. Ljubezen je danes mrtva. Ulice naše so polne brezposelnih mladih ljudi; delali bi za kos kruha, za čevlje, za ono, kar človeku po naravi pripade, pa gladni in brezupni zaman trkajo na vrata. Nikjer se ne odpro.

Vsi sistemi (načrti), ki so se v preteklih stoletjih gradili za ozdravljenje te neznosne stanovske razlike, so brez življenja, zakaj grajeni so s suhim človeškim elementom, niti trohice božjega duha ni bilo v njih. Kaj je prinesel poslednji socialni načrt, boljševidem, tudi vidimo: Res so deloma izenačeni stanovi, toda temu sistemu so se morala žrtvovati topla družinska ognjišča, ki so ugasla; dostojanstvo žene in matere je na tleh; otroci so državna last, ki bodo prejeli skupno vzgojo, ki obstoja največ iz božjega in razrednega sovraštva. Že ta duhovni razkroj kaže, da je boljševidski sistem socialnega zdravljenja v osrčju bolan. Kakor vsi dosedanji socialni načrti, je namreč tudi ta zgrajen izven ljubezni, zato je utopija.

In vendar — ali ni prvi načrt toplega socialnega sožitja ljudi vzbudil Kristus? Zakaj se noče vendar svet vzgledati v tega največjega sociologa in preliti njegov nauk v svojega? Zato ker On je imel za temelj ljubezen, brez katere je sleherno socialno delo nemogoče; danes pa o pravi ljubezni ni ne duha ne sluha; danes je beseda ljubezen ponajvečkrat neznan pojem.

Saj vemo za Ženevo, kjer se sestajajo od časa do časa evropski državniki in sklepajo, kako bi prinesli razrvani Evropi miru. Pa zmerom se razhajajo z razorožitvenih konferenc praznih rok in prazne duše. Miru hočejo, pa ni poročstva, ni zaupanja med njimi. Govoré

in pri polni zavesti si lažejo. To je tisti znani človeški element, ki je vrgel iz sebe poslednji dih božji in s tem poslednji ostanek sigurnosti, ki je vodila pošteno delo.

In ta človeški element vlada danes tudi po naših mestih in naselbinah.

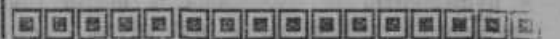
Srečaš mater z dojenčkom na prsih. Vdrti oči ima. Za kruh in mleko bi rada. Mimo nje hiti gospa, ogrnjena v dragocen plašč, pa nima očesa. Za njo častivreden veljak; tudi on je gluhi. Siromak pa stisne revi par par in se sramežljivo ozre po ulici, da ne bi morebiti kdo videl njegove ljubezni.

Danes je vzel monopol dobroteljski v svoje roke oni človek, ki je zasebno najbolj brezsrčen s svojim delavcem. Krinko dobrotelca si je nadel. Pred javnostjo hoče skriti svojo brezdušnost. In tako se po vseh mestih sveta prirejajo z velikanskim šumom dobrotelne prireditve, dobrotelni plesi ter druge dobrotelne naprave, o katerih prinašajo časopisi velike pohvale osebam, ki se morda ob trpečega človeka na cesti še obregnele niso. To so pač visoke osebe bančnih ravnateljev, industrijcev, veletrgovcev, ministrov in podobnih veličin, ki so se ponižali na dobrotelno prireditev, kjer bo šel čisti izkupiček za brezposelne delavce. In morda nihče od teh ljudi ne pomisli, da so te nesmiselnosti največji zasmeh sodobnega časa, v katerem je človek tako obdan od zunanega šuma, da se v svojo dušo ne more zagledati več.

VELIKA SLIKA DR. KREKA

za Din 50.— se dobi v Tiskarni sv. Cirila v Mariboru. Naročajo jo naj razna društva, pisarne, župni, šolski in občinski uradi, pa tudi privatniki. Tiskarna sv. Cirila oskrbi tudi okvir.

iz madžarskega gradu Raab v Prago s pomočjo luninih žarkov. Praga je bila tedaj prestolnica cesarja Rudolfa II. Njegove madžarske čete so pri Raabu odločilno potolkle Turke in vojskovodje so hoteli o zmagi kolikor mogoče naglo obvestiti vladarja. Brzjavili so zmagovalno sporočilo takole: Postavili so že v naprej pripravljena lunina ogledala, v katerih se je lomila lunina svetloba. Zrcalenje luninih žarkov je bilo več milij daleč vidno. Potrebni je bilo 12 vmesnih postaj, da so zmagale razdaljo 400 km, kar se je zgodilo tekom par ur, za taiste čase vsekakor nekaj prav

vam — prav zares, ta je bil podoben vam! Zato ste se mi zdeli tako znani.«

»Jaz vendar nisem Andrej Bogatec,« je rekel tujec.

»Seveda ne — toda podobnost je med vama — še prav velika podobnost — vedno večja se mi zdi. Seveda vi niste Andrej Bogatec; ta se je že pred leti udril v zemljo — kar se je zgodila tista nesreča, ga še nihče ni videl v tem kraju.«

»Najbrž je že mrtev.«

»O ne, mrtev pa ni; svoji materi pošilja iz Južne Amerike mnogo denarja.«

Tujec je izpil in porinil krčmarju kozarec, naj mu znova natoči. Krčmar je odšel v točilnico, sicer bi bil videl, kako smrtnobled je postal tujec, ko je vprašal:

»Ali ta — Bogatčevka še živi?«

»Živi!« je odgovoril krčmar. Tujec je krčevito sklenil roke. Vzdih, ki mu je prišel iz dna srca, je zadušil v prsih.

Blažun se je vrnil k mizi.

»No, vidite, žganje je dobro; kar naenkrat

so se vam pobarvala lica, prav lepo rdeči ste, ne več tako bledega obraza.«

»Da, boljše mi je.«

»Bogatčevka še živi. Pred kratkim jih je imela šestdeset. Saj to še ni nikaka starost. No, vsi jo imajo v časteh. Žena brez graje. Škoda, da je imela tako nesrečo pri otrocih. Hči umorjena, sin po svetu, vdova pa čisto sama — to je bridko!«

»Zakaj pa je sin odšel od doma?«

»Malo ponosen je bil — tako malo visok — učitelj je bil. In zelo se je odlikoval. Pri kompaniji je bil komandant in je prejel železni križ. Ni čudno, da je bil mož tako ponosen. Nadgozdarjeva hči je bila njegova nevesta. Lep, močan fant je bil, vam, kakor sem že rekel, zelo podoben.«

»Jaz nisem lep mož.«

»Pač!« je iz srca govoril Blažun. »Le malo shujšani ste, kakor človek, ki je že marsikaj pretrpel, čeprav ste imenitno oblečeni.«

»Obleka pri tem nima nič opraviti.«

»Seveda ne! Naš posojilniški blagajnik se

St. Peter pri Mariboru. Novoustanovljeno gasilno društvo pri št. Petru pri Mariboru ima v nedeljo dne 14. maja ob 2. uri popoldne veselico na vrtu pri g. Klojčniku v Trčovi. Odbor vabi k obilnem obisku!

Sv. Janez nad Marenbergom. Lani smo god sv. Janeza praznovali zelo slovesno: bile so namreč kar tri slovesnosti ob enem, kakor je o tem poročal tudi »Slovenski gospodar«. A tudi letos hočemo sv. Janeza počastiti zelo slovesno, čeravno ne bomo praznovali nič drugega kot samo njegov god. Vršilo se bo pa v tem-le redu: V torek dne 16. maja bo pri Sv. Janezu prva sv. maša ob 7. uri. Ob isti uri bo tudi odšla iz Marenberga k Sv. Janezu procesija. Po prihodu procesije bo še več sv. maš in pridiga. Pohiteli bomo k tej daleč naokrog znani romarski cerkvi in združili to, kar nam je potrebno in koristno, s tem, kar je nam prijetno!

Bohova. Novo ustanovljeno gasilno društvo slavi v nedeljo dne 14. maja, ob 11. uri popoldne blagoslovitev brizgalne, prenovljenega gasilnega doma in podobe sv. Florijana. Popoldne veselica. Vljudno vabljeni!

Hajdina pri Ptujju. Opolnoči od sobote na nedeljo je izbruhnil požar pri posestnici Mariji Seka na Spodnjem Bregu št. 135. Domači so se pravkar vrnili domov, ko je požar zajel kuhinjo. Ogenj je nastal iz tleče žerjavice v štedilniku. Razven nekaj pohištva je vse pogorelo. Ker je to noč pihal močan zapadnik, je požar zajel blizu stoječo hišo št. 134, ki je last Lize Škofič, sedaj bivajoče v Ameriki. V Škofičevi hiši je stanoval železnikar Anton Polajžar, kateri pa je bil pri svojih stariših, oddaljen četril ure. Ta je pritekkel še pravčasno ter rešil vse pohištvo, kure in svinjo, a je ognju žrtvoval vsa drva.

Stavenski vrh. Previdnost božja je pretrgala nit življenja posestnici Jožefi Fekonja, katero smo izročili materi zemlji 29. aprila. Dopolnila je 76 let ter je s svojim možem kot zvesta krščanska žena 53 let mirno živela. S hvaležnostjo je sprejemala iz božjih rok vse dobrote, vsikdar pa je tudi vdana v božjo

jo voljo junaško prenašala mnoge križe, težave in nesreče. Zapustila nas je žena nad vse pobožnega in usmiljenega srca, iz katerih ust nismo nikdar slišali kakšne slabe, trde ali razžaljive besede. Vselej je zvesto izpolnjevala krščanske dolžnosti ter se je na velikonočni praznik zadnjikrat pri sv. daritvi priporočila božjemu varstvu. Ohranimo njo in njene kreposti v trajnem spominu!

Sv. Tomaž pri Ormožu. Žalostno so zapeli zvonovi in naznanjali tužno vest, da je umrla na velikonočni pondeljek Marica Vavpotič iz Pršetincev, stara komaj 18 let. Umrla je in to baš sedaj, ko se vsa narava vzbuja, vsaja v vsej svoji krasoti, k novemu življenju. Naj živa večno spomlad!

Frankovci pri Ormožu. Malo se čuje od nas Frankovčanov. Naravno, saj smo precej skriti. Zadnjič pa nas je vindar rubež našel. Čeravno smo skriti, železnico in elektriko vseeno imamo skozi vas. Na žalost pa nimamo ne postajališča in ne električne razsvetljave. Veste, pri nas imamo nekega tička, ki vzame vse, kar mu pride pod roko; še bolho bi vzel človeku, če bi jo le mogel. Nedavno pa so mu orožniki prisvetili na dvorišče.

Veržej. V salezijanskem Marijanišču bodo obhajali slovesnost Marije Pomočnice 24. in 25. maja. Dne 24. maja ob 5. uri zjutraj peta sv. maša z blagoslovom, nato cerkveni govor za duhovno obnovo. Zvečer ob 7. uri pridiga o Mariji Pomočnici, nato pete litanije Matere božje in blagoslov. Dne 25. maja, na Vnebohod, prva sv. maša (peta) z blagoslovom ob 5. uri, nato pridiga, slede druge sv. maše. Ob pol 10. uri na prostem pred Lurško kapelo ob lepem vremenu: cerkveni govor o Materi božji, nato pontifikalna slovesna sv. maša. Popoldne ob dveh cerkveni govor (ob lepem vremenu na prostem), nato procesija s kipom Marije Pomočnice, litanije Matere božje in sv. blagoslov. Ker se bo slavnost približno do 4. ure že skončala, se bodo procesije lahko udeležili tudi bolj oddaljeni Marijini častilci!

Konjice. Pretekli teden je zasekala smrt s svojo neusmiljeno koso naši nadžupniji globoko zevajočo rano. Dne 1. maja je nenadoma umrl, zadet od srčne kapi, g. Anton Kropelj, grajski hišnik pri knezu Hugonu Windischgrätzu. Marsikdo prvi hip tej žalostni

novici ni mogel verjeti. Saj je videl še prejšnji dan rajnega hoditi po trgu po raznih opravkih in še prejšnji popoldan se je udeležil cerkvenega koncerta, pri katerem je pevsko društvo »Maribor« izvajalo Haydnov oratorij »Sedem poslednjih besed na križu«. To veličastno delo mu je izredno ugajalo, kakor se je pozneje sam izrazil. In kakor bi nekaj slutil, je rekel po besedah »Dopolnjeno je«: »Da, tako bomo tudi mi rekli: »Dopolnjeno je!« Rajni je bil lep zgled izredno marljivega ter zvestega služabnika. Vse svoje življenje, od 20. leta do svoje smrti, je služil le drugim. Najprej je stopil v službo pri rajnem lavant. knezoškofu dr. Stepišniku in bil njegov osebni sluga 6 let. Po njegovi smrti je imel isto službo pri njegovem nasledniku dr. Napotniku, pri katerem je ostal 3 leta. Za tem je bil eno leto v Gradcu. Dne 1. septembra 1893 pa je nastopil službo pri knezu Windischgrätzu, kjer je ostal do svoje smrti. Natančno čez 4 mesece bi slavil 40letnico svojega zvestega službovanja pri Windischgrätzih. Rajni »Antone«, kakor so ga v gradu vsi klicali, je bil zelo skromen in plemenit značaj. Zvesto je služil Bogu in svojemu gospodarju. Najprej Bogu! Kot vzoren član Apostolstva mož je redno vsako prvo nedeljo v mesecu in še večkrat vmes pristopal k mizi Gospodovi. Še tisto jutro tik pred smrtjo je bil pri sv. maši. Zato ni čudno, če je majniška Kraljica tega dobrega služabnika že prvi dan svojega meseca vzela k sebi, da bi odslej služil njenemu Sinu. Kako je bil rajni splošno priljubljen, je pokazal veličastni pogreb. Pogrebne svečanosti je opravil g. arhidiakon Tovornik Franc z mikro ob asistenci obeh gg. kaplanov, ki je rajnemu v slovo izpregovoril zelo pomenljive besede. Pevski zbor mu je zape! na raznih krajih tri žalostinke. Po končanih pogrebnih molitvah se je njegova družina in rodbina Windischgrätz kleče ob odprtem grobu poslovila od njega in njegove plemenite dušo priporočila Bogu. Rajni Anton pa sedaj uživa večni mir in pokoj, ki ga v svoji službi ni nikoli poznal.

Konjice. Dne 5. t. m. se je pred tuk. okrajnim sodiščem vršila zelo zanimiva obravnava, za katero je v vsem okraju že dalje časa vladalo silno veliko zanimanje. Pred sodnikom g. Leopoldom Šmalcem se je zagovarjala ga. Jelka Suhač, žena tuk. okrajnega načelnika,

je pred tremi meseci ustrelil. Prej pa si je dal napraviti še prav drago obleko. Tak osel! Ali si ni mogel denarja prihraniti in se ustreliti v kakšni stari obleki?»

Tujec ni poslušal krčmarjevih besed.

»Kaj pa je bilo pozneje z Andrejem Bogatcem, kateremu sem baje zelo podoben?»

»Zelo podobni! Vedno bolj podobni! No da, Andrej se je vrnil z vojne domov, tedaj pa se u je nevesta naenkrat začela kujati.«

»Kaj je storila?»

»Kujati se mu je začela — tako čudno se je začela obnašati nasproti njemu — spremenila se je! Mislil je, da je temu vzrok njegov poklic; bil je samo učitelj; s častnikom je bilo sedaj pri kraju; njen oče pa je bil nadgozdar, ki se mu je precej visoko vihal nos. Toda rekla je, da je radi Andrejeve sestre, noroglave Katrice, ki je živela tako divje ne samo s Colnarjem, ampak tudi z vojaki, kateri so bili nastanjeni v vasi. To pa nadgozdarjevi hčerki ni bilo po volji; bila je vzgojena v imenitnem pobožnem zavodu, gospodu očetu pa je bilo povolji še manj. Nič več ni po-

vabil Andreja na dom. In tedaj je mladi mož obupal. Neki dan je bil tu pri meni ples. Katrica je zopet kar divjala. Tudi njen brat je bil tukaj. Moral je gledati sestrično noroglavo obnašanje. Ljudje že dolgo niso več zrlji s spoštovanjem ne njega ne njegove družine, s prstom so kazali nanj. Surov kmet — Meden se pravi temu lumpu — ravno pred dvema urama sem ga vrgel iz svoje dostojne gostilne — ta je torej dražil in zbadal mladega moža tako dolgo, da bi se bila skoraj pripetila nesreča z vojaško pištolo. Spravil sem mladega moža s pomočjo našega starega učitelja na sveži zrak. Prigovarjala sva mu in ga mirila, tedaj pa se nama je nenadoma iztrgal in zaklical: Zbogom! Pozdravita mi mater! Oddirjal je proti mestu na kolodvor. Moj Bog, mati je jokala tako, da se Bogu usmili! Vsak dan je blodila tu okrog moje gostilne, kjer smo bili videli njenega sina zadnjikrat. Venomer je bila prepričana, da se še povrne; toda sin se ni vrnil, bil je daleč od doma. Nihče ga ni videl več. No in isti čas je umrla tudi Katrica.

(Dalje sledi.)

posebnega. Na ta način bi se zamoglo odajati brzozavke le v mesečnih nočeh in tudi stroški za prenos bi bili tako veliki, da jih je zmagal lahko samo še cesar. Brzozav s pomočjo lune se je uporabil, kolikor je znano, samo enkrat v zgoraj omenjenem letu.

Društva sv. Ane

(Marijanske kongregacije za žene) imajo zdaj edini in najboljši pripomoček v molitveniku:

Sv. mati Ana.

Cene od 32.— do 52.— D.
Pet različnih vezav.

TISKARNA
SV. CIRILA, MARIBOR